

Ιερός ναός Αγίων Αθανασίου Κυρίλλου και Μηνά

Ιστοσελ. μας <http://www.churchagiosathanasioscy.org/>

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής

Ερμηνεία και απόδοση του Ευαγγελίου στη νεοελληνική,
Σκέψεις, σχόλια, στο Ευαγγέλιο και άλλα επίκαιρα, ορθόδοξα επικοινωνιακά κείμενα

12 Μαρτίου 2017 Τεύχος 11

Β΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ) (Μαρκ. Β΄ 1 - 12)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοὶ, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβατον ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὗτος οὕτως λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας (λέγει τῷ παραλυτικῷ). Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβατον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ (Π.Ν.ΤΡΕΜΠΕΛΑ)

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸν μπῆκε πάλι ὁ Ἰησοῦς στὴν Καπερναοὺμ· κι ἔγινε γνωστὸ ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Ἀμέσως λοιπὸν μαζεύτηκαν τόσο πολλοί, ὥστε νὰ γεμίσει τὸ σπίτι

καὶ νὰ μὴν ὑπάρχει χῶρος πλέον οὔτε δίπλα στὴ θύρα. Καὶ τοὺς δίδασκε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἔρχονται τότε καὶ τοῦ φέρνουν ἕναν παράλυτο, πού τὸν σήκωναν πάνω σ' ἕνα κρεβάτι τέσσερις. Κι ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν ἐξαιτίας τοῦ πλήθους νὰ τὸν πλησιάσουν, ξεσκέπασαν τὴ σκεπὴ στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ Κύριος, κι ἀφοῦ ἔκαναν ἕνα ἄνοιγμα, ἔριξαν ἀπὸ κεῖ κάτω σιγὰ-σιγὰ τὸ κρεβάτι, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν ξαπλωμένος ὁ παράλυτος.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστη πού εἶχαν ὅλοι αὐτοί, καὶ ὁ παράλυτος καὶ ἐκεῖνοι πού τὸν ἔφεραν, λέει στὸν παράλυτο, πού ἀγωνιοῦσε μήπως οἱ ἁμαρτίες του γίνουν ἐμπόδιο στὴ θεραπεία του:

«Παιδί μου, σοῦ ἔχουν συγχωρηθεῖ οἱ ἁμαρτίες σου, οἱ ὁποῖες εἶναι καὶ ἡ αἰτία τῆς σωματικῆς σου παραλυσίας.»

Ἦταν ὅμως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς πού κάθονταν ἐκεῖ καὶ συλλογίζονταν μέσα τους:

«Γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μιλάει ἔτσι καὶ ξεστομίζει βλασφημίες; Ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες παρά μόνον ἕνας, ὁ Θεός;»

Ἀμέσως ὅμως ὁ Ἰησοῦς, μὲ ὑπερφυσικὴ πληροφορία πού ἔδινε στὸ πνεῦμα του ἢ θεότητά του, ἀντιλήφθηκε ὅτι ἔτσι σκέφτονται αὐτοὶ μέσα τους, καὶ τοὺς εἶπε:

«Γιατί δέχεστε καὶ κυκλοφορεῖτε τέτοιους λογισμοὺς μέσα στὶς καρδιές σας; Τί εἶναι εὐκολότερο· νὰ πῶ στὸν παραλυτικό, εἶναι συγχωρημένες οἱ ἁμαρτίες σου, ἢ νὰ τοῦ πῶ, σήκω καὶ πάρε στὸν ὦμο σου τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα; Ἐσεῖς θεωρεῖτε δυσκολότερο αὐτὸ τὸ τελευταῖο. Γιὰ νὰ μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Μεσσίας, ὁ μοναδικὸς ἐκπρόσωπος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθει καὶ πάλι πάνω στὶς νεφέλες ὡς Κριτῆς ἔνδοξος, ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ πάνω στὴ γῆ ἁμαρτίες· λέει στὸν παράλυτο:

Σὲ σένα πού πιστεύεις μιλῶ. Σήκω καὶ πάρε στὸν ὦμο σου τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου.» Κι ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀμέσως, πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι ἐκεῖνο μπροστὰ σ' ὅλους. Κι ἔτσι τὸν εἶδαν ὅλοι μὲ τὰ μάτια τους καὶ γέμισαν μὲ ἔκπληξη. Καὶ δόξασαν τὸν Θεὸ λέγοντας ὅτι ποτὲ μέχρι τώρα δὲν εἶδαμε κάτι τέτοιο, ἕνας παράλυτος μὲ μία προσταγὴ νὰ σηκώνεται ἀμέσως ὑγιὴς καὶ νὰ περπατᾷ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Ίδών δέ ὁ Ἰησοῦς τήν πίστιν αὐτῶν...»

Τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ἀφορᾷ στήν ἄφραση τῶν ἀμαρτιῶν πού δίδεται μόνο ἀπό τόν Θεό καί καταδεικνύει τήν δύναμη τοῦ Ἰησοῦ πού θεραπεύει μέ ἓνα λόγο τόν παραλυτικό. Ὅμως ἐμεῖς θά ἐπικεντρωθοῦμε στόν ἀγῶνα τῶν τεσσάρων «βαστάζων» πού μετέφεραν τόν ἀσθενῆ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Αὐτῶν ἡ πίστη ὑπῆρξε ἡ ἀφορμή τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ(Ματ. 2,5):

«Τέκνον ἀφέωνται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου».

Εἶναι προτιμώτερο γιά τόν ἄνθρωπο νά συμφιλιωθεῖ μέ τόν Θεό, καί αὐτό γίνεται διά τῆς μετάνοιας-ἐξομολογήσεως, παρά νά ἰαθεῖ ἀπό μιά νόσο. Ἡ ἀμαρτία χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό. Ἡ μετάνοια τόν συμφιλιώνει. Τό κυρίαρχο γεγονός, λοιπόν, στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά γνωρίσει τόν Θεό καί νά ἐνωθεῖ μαζί του.

Εἶναι, ὅμως, ἄξιο εἰδικῆς μνείας τό γεγονός ὅτι τόν παραλυτικό τόν προσκόμισαν στό Χριστό τέσσερις ἄλλοι. Ἐπειδή δέν μπορούσε ὁ ἴδιος νά βαδίσει, αὐτοί τόν μετέφεραν «αἰρόμενο». Ἐπειδή ἦταν ἀδύνατο λόγω τοῦ ὄχλου νά προσεγγίσουν τόν Κύριο ἀνέβηκαν στήν στέγη καί «ἐξορύξαντες» τόν ἔφεραν στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ.

Ποῖα πίστη εἶχαν οἱ τέσσερις, **ποῖα ἀγάπη** γιά τόν παραλυτικό! Τέτοια πού κανένα ἐμπόδιο δέν τοῦς σταμάτησε νά τόν παρουσιάσουν μπροστά στόν Χριστό. Πραγματικά, μέγα ὑπόδειγμα γιά μᾶς!

Ὁ παραλυτικός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ζεῖ στήν ἀμαρτία καί δέν μπορεῖ νά ἀντιδράσει προκειμένου νά σωθεῖ. Περιμένει ἄλλοι νά τόν ἄρουν. Κάποιοι πρέπει νά προσευχηθοῦν γι αὐτόν ξανά καί ξανά καί ξανά μέχρις ὧτου ἡ προσευχή τους θά τόν φέρει ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ὁ Θεός σεβόμενος τό αὐτεξούσιο τοῦ πλάσματός του δέν μπορεῖ νά μᾶς σώσει χωρίς τήν συγ-κατάθεσή μας. Οἱ ψυχές, λοιπόν, αὐτῶν πού ἔχουν παραλύσει ἀπό τήν ἀμαρτία περιμένουν ἐμᾶς νά ἐνεργήσουμε. **Ἡ δική μας προσευχή ἐνεργοποιεῖ τήν παρέμβαση τοῦ Κυρίου.**

Οἱ διαπνεόμενοι ἀπό ἀληθῆ φιλαδελφία προσεύχονται ἀλλά καί ἐνεργοῦν θυσιαστικά γιά τήν σωτηρία τῶν ἀδελφῶν. Μέ αὐτό τόν τρόπο ἐρμηνεύεται ἡ ρῆση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: **«Θεοῦ συνεργοί ἐσμέν»**(Α' Κορ. Γ,9). Ἀντί νά δείχνουμε μέ τό δάχτυλο κάποιον ἀδελφό ὀφείλουμε νά δεόμεθα γιά τό φωτισμό καί τήν σωτηρία του. Ἀπόδειξη πνευματικῆς ἀνόδου εἶναι ὅταν θεωροῦμε «χρεωμένους» ἐπάνω μας ὅλους τους ἀδελφούς πού εἶναι μακριά ἀπό τήν πίστη.

Αυτός είναι ο λόγος που άσκητές που έχουν καθάρει την ψυχή τους με την άσκηση θεωρούν τους εαυτούς τους ως τους πλέον άμαρτωλούς και χύνουν δάκρυα για όλο τον κόσμο.

Έτσι ή εύχη «**Κύριε Ίησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με**» αφορά τον κάθε άνθρωπο από τον Άδამ μέχρι το τελευταίο πρόσωπο που θα γεννηθεί σ'αυτήν ζωή αλλά και τους άγεννήτους ακόμα, τὰ θύματα τῶν ἐκτρώσεων.

Έάν αγαπᾷς μόνο αυτούς που σε αγαποῦν πόσο διαφέρεις από τους άμαρτωλούς; άναρωτήθηκε ο Χριστός. Όπως ο Θεός αγαπᾷ όλους τους ανθρώπους με τέλεια άγάπη ἔτσι ὄρισε σε ἑμᾶς νά αγαποῦμε τους ἔχθρους μας.

Κατά τον Άγιο Σιλουανό τον Άθωνίτη ή άγάπη στους «έχθρους» είναι ή είδοποιός διαφορά του Χριστιανισμοῦ από ὅποιαδήποτε ἄλλη διδασκαλία.

Πολλοί αγαποῦν τον Χριστό αλλά δέν πιστεύουν στους λόγους του και δέν τηροῦν τίς ἐντολές του. Ο Κύριος εἶπε «ὁ αγαπῶν με τηρεῖ τὰς ἐντολάς μου». Απόδειξη άγάπης προς τον Θεό είναι ή ἐπιδίωξη άγιας ζωῆς.

Οι άνθρωποι που προσπαθοῦν νά ζοῦν κατά Χριστόν από φόβο(τήν Κόλαση) ή τό συμφέρον(τόν Παράδεισο) ἔχουν λίγη άγάπη για τον Θεό γιατί τό κίνητρό τους είναι προσωπικό. Απόδειξη βαθύτερης σχέσης άγάπης προς τον Θεό είναι τὰ λόγια του Αγίου Κοσμά του Αίτωλοῦ: **«Προτιμῶ νά χαθῶ ἐγώ για νά σωθοῦν οἱ ἄδελφοί μου»**. Η άγάπη προς τον Θεό και τους ανθρώπους είναι τό μόνο κίνητρο τελικά νά ζεῖς αὐτήν τήν ζωή.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμᾷ στον ὁποῖο είναι αφιερωμένη ή δεύτερη Κυριακή τῶν Νηστειῶν αναφέρει ὅτι οἱ τέσσερις βαστάζοι τῆς παράλυτης ψυχῆς είναι

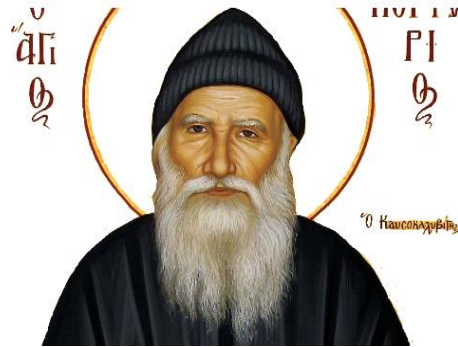
**«ή οἰκεία κατάγνωσις,
ή ἐξαγόρευσις τῶν προημαρτημένων,
ή ὑπόσχεσις ἀποχῆς τῶν κακῶν,
καί ή δέησις προς τὸν Θεόν»**.

Κάθε ψυχή που συνέρχεται από τήν άμαρτία ἔχει ἐπίγνωση,
ἐξομολόγηση,
ἀπόφαση για ἓν Χριστῶ ζωή
καί διαρκή προσευχή.

Αὐτὰ νά ἀξιωθοῦμε κι ἐμεῖς νά ἀποκτήσουμε.

Πηγή: ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΤΑΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΕΩΡΩΝ

Το διορατικό χάρισμα του αγίου Πορφυρίου (αληθινά περιστατικά)

**«Με τα μάτια του σώματος βλέπεις περιορισμένα, ενώ μ' εκείνα της ψυχής μπορείς να «βλέπεις» και πίσω απ' το φεγγάρι...
Εσείς βλέπετε εξωτερικά, εγώ... «βλέπω» και «διαβάζω» την ψυχή του άλλου».[1]**

Με αυτά τα λόγια περιγράφει ο ίδιος ο Άγιος Πορφύριος το διορατικό χάρισμα που του έδωσε ο Θεός, για να υπηρετεί με αυτό τους ανθρώπους. Σαν να είχε μια πνευματική τηλεόραση μπροστά του, «έβλεπε» καθαρά πίσω από υλικά εμπόδια ή «διάβαζε» τις σκέψεις των ανθρώπων! Μετακινούνταν σωματικά και επισκεπτόταν πνευματικά του παιδιά ακόμα και στο εξωτερικό. Ο Άγιος είχε νικήσει από αυτή τη ζωή τους νόμους της φθοράς και ζούσε στη συχνότητα του Θεού.

Το χάρισμα του δόθηκε, σε μικρή ηλικία, όταν ήταν στο Άγιον Όρος, για την απόλυτη υπακοή που έκανε στους Γέροντές του. Κι από τότε, το χρησιμοποίησε σε όλη του τη ζωή για την πνευματική ωφέλεια των ανθρώπων και προς δόξαν Θεού.

Το χάρισμα ήταν καταπληκτικό. Μπορούσε να «δει» το..... κρυμμένο κασετοφωνάκι της κυρίας που ήθελε να τον μαγνητοφωνήσει, αλλά και ... το νερό που υπήρχε αρκετά μέτρα κάτω από τη γη, να «δοκιμάσει» το νερό και να δείξει το σημείο, όπου έπρεπε να γίνει η γεώτρηση![2]

Ο Γέροντας χρησιμοποιούσε πολύ το τηλέφωνο, και τη μέρα αλλά και τη νύχτα. Αλλά... η επικοινωνία δεν γινόταν πάντοτε μέσω του ΟΤΕ!.

«Γέροντα, έφερα μερικά χρήματα, γιατί ο λογαριασμός του ΟΤΕ θα είναι μεγάλος», του είπε μια ψυχή, με την οποία επικοινωνούσε πολύ συχνά με υπεραστικά τηλεφωνήματα. Και του έδωσε ένα φακελάκι.

«Τι λες, μωρέ; Εδώ θα χτίσουμε εκκλησία, και θα δώσουμε τόσα χρήματα στον ΟΤΕ; Ρίξτα στο κουτί για το χτίσιμο της εκκλησίας», της είπε. Αλλά η ψυχή εκείνη δεν ησύχαζε. Πού τα έβρισκε τα χρήματα ο Γέροντας; Τότε εκείνος την πήρε μαζί του κι έκαναν μια βόλτα στο Ησυχαστήριο. Καθώς περ-πατούσαν, κάποια στιγμή τον ακούει να απαντά στο τηλέφωνο: «Εμπρός, εμπρός! Ναι, έτσι να κάνεις...». Τον κοίταξε σα-στισμένη. Στα χέρια του δεν κρατούσε κανένα τηλέφωνο! Έμεινε ακίνητη δίπλα του. Πώς γινόταν αυτό; « - Να, αυτός είχε ανάγκη... Έπαιρνε κάτω στο κελλί, αλλά δεν ήμουνα εκεί και το σήκωσα από δω», έδωσε εξήγηση με απλότητα ο Γέροντας. Και κατάλαβε εκείνη ότι ο Γέροντας επικοινωνούσε με πνευματικό τρόπο![3]

Μερικές φορές ο Άγιος σιωπούσε. Όταν όμως διέκρινε ότι οι ψυχές χρειάζονταν μια βοήθεια ή ότι έπρεπε να προλάβει μεγαλύτερο κακό, δεν δίσταζε να τους κάνει μια αποκάλυψη, για να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους.

Κάποτε μπήκε μαζί με άλλους σε ένα ταξί. Ο ταξιτζής ήταν επιθετικός και συνεχώς κατηγορούσε τους ιερείς. Ο Γέροντας σιωπούσε. Όταν όμως ο οδηγός απευθύνθηκε προσωπικά στον ίδιο, τότε του είπε σαν απάντηση μια ιστορία, όπου με καλυμμένο τρόπο του αποκάλυπτε τα σοβαρά παραπτώματα που είχε κάνει ... Ο ταξιτζής συγκλονίστηκε. Σταμάτησε το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου και φώναξε: «Μην πεις τίποτα, παππούλη. Αυτό το ξέρουμε μόνο εγώ κι εσύ». «Το ξέρει κι ο Θεός, είπε ο Γέροντας, κι Εκείνος μου το είπε. Γι' αυτό, να φροντίσεις από δω κι εμπρός ν' αλλάξεις ζωή».[4]

Περιοδικό «Προς τη Νίκη», τεύχος Οκτωβρίου 2016

[1] Γέρ. Πορφυρίου Κανσοκαλυβίτου, Βίος και Λόγοι, Εκδ. Ι. Μ. Χρυσοπηγής, Χανιά 2003, σ. 492.

[2] Γέρ. Πορφυρίου Ιερομονάχου, Ανθολόγιο Συμβουλών, Έκδ. Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος, Μήλεσι Αττ., σ. 182

[3] Μαθητεία στον Γέροντα Πορφύριο, σ. 46-48.

[4] Ανθολόγιο Συμβουλών, σ. 178-180.

Η Ελληνική Επανάσταση είναι η πιο πνευματική επανάσταση που έγινε στον κόσμο. Είναι αγιασμένη!

Η σκλαβιά που έσπρωξε τους Έλληνες να ξεσηκωθούνε κατά πάνω στον Τούρκο δεν ήτανε μονάχα η στέρηση κι η κακοπάθηση του κορμιού, αλλά, απάνω απ' όλα, το ότι ο τύραννος ήθελε να χαλάσει την πίστη τους,μποδίζοντάς τους από τα θρησκευτικά χρέη τους, αλλαξοπιστίζοντάς τους και σφάζοντας ή κρεμάζοντάς τους, επειδή δεν αρνιότανε την πίστη τους για να γίνουνε μωχαμετάνοι. **Του Φώτη Κόντογλου**

Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ο Θαυματουργός

Βιογραφία

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς ήταν δεινός θεολόγος και διαπρεπέστατος ρήτορας και φιλόσοφος. Δεν γνωρίζουμε το χρόνο και τον τόπο της γέννησής του. (Ο Σ. Ευστρατιάδης όμως, στο αγιολόγιο του, αναφέρει ότι ο Άγιος Γρηγόριος γεννήθηκε το 1296 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη, από τον Κωνσταντίνο τον Συγκλητικό και την ευσεβέστατη Καλλονή)

Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς

Το 1335 μ.Χ. με τους δύο αποδεικτικούς λόγους του «Περί εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος», ήλθε σε σύγκρουση με τον Βαρλαάμ τον Καλαβρό, ο οποίος δίδασκε πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίσει το Θεό, κι ακόμα περισσότερο δεν μπορεί να ενωθεί μαζί Του. Κατά τα λεγόμενα του Βαρλαάμ, ο Θεός είναι «κλειστός στον εαυτό του» και δεν μπορεί να ενωθεί με τους ανθρώπους.

Επομένως, οι «ησυχαστές», οι μοναχοί δηλαδή εκείνοι που έλεγαν ότι μπορεί ο άνθρωπος, αν έχει καθαρή καρδιά και αν συγκεντρωθεί στην «καρδιακή προσευχή» (το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ Θεού, ελέησόν με»), να ενωθεί με το Θεό και να φωτισθεί και να δει το Άκτιστο φως, ασχέτως της μόρφωσής του, δεν ήταν Ορθόδοξοι αλλά «μεσσαλιανιστές» και «ομφαλόψυχοι».

Μετά από αυτές τις τοποθετήσεις του Βαρλαάμ, ο Παλαμάς εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη από όπου και άρχισε τον αγώνα «υπέρ των Ιερών ησυχάζοντων», δηλ. αυτών που ασκούσαν τον ησυχασμό, συγγράφοντας μάλιστα και τους ομώνυμους λόγους του. Το ζητούμενο της πάλης αυτής ήταν κυρίως το μεθεκτικόν ή αμέθεκτον της θείας ουσίας.

Ο Γρηγόριος, οπλισμένος με μεγάλη πολυμάθεια και ισχυρή κριτική για θέματα αγίων Γραφών, διέκρινε μεταξύ θείας ουσίας αμεθέκτου και θείας ενεργείας μεθεκτής. Και αυτό το στήριξε σύμφωνα με το πνεύμα των Πατέρων και η Εκκλησία επικύρωσε την ερμηνεία του με τέσσερις Συνόδους. Στην τελευταία, που έγινε στην Κωνσταντινούπολη το 1351 μ.Χ., ήταν και ο ίδιος ο Παλαμάς. Αλλά ο Γρηγόριος έγραψε πολλά και διάφορα θεολογικά έργα, περίπου 60.

Αργότερα ο Πατριάρχης Ισιδώρος, τον εξέλεξε αρχικά επίσκοπο Θεσσαλονίκης. Λόγω όμως των τότε ζητημάτων, αποχώρησε πρόσκαιρα στη Λήμνο. Αλλά κατόπιν ανέλαβε τα καθήκοντα του. Πέθανε το 1360 μ.Χ. και τιμήθηκε αμέσως σαν Άγιος. Ο Πατριάρχης Φιλόθεος, έγραψε το 1376 μ.Χ. εγκωμιαστικό λόγο στο Γρηγόριο Παλαμά, μαζί και ακολουθία και όρισε την εκκλησιαστική μνήμη του στη Β' Κυριακή της Μ. Τεσσαρακοστής.

Το τίμιο σώμα του, μετά από την εκταφή, υπήρξε άφθαρτο, δηλαδή δεν σάπισε, αλλά ευωδίαζε και θαυματουργούσε. Τον 19ο αιώνα μ.Χ. ο ναός του Αγίου καταστράφηκε από φωτιά και το τίμιο σκήνωμά του κάηκε αφήνοντας μόνον τα οστά ανέπαφα!

. **Πηγή: ορθόδοξος συναξαριστής**

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ ΚΥΡ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Εβρ. α΄ 10 – β΄ 3)

Κατ' αρχάς σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἶρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρυῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Σὺ Κύριε εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν γῆν ἐθεμελίωσες καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἶναι οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ θὰ κατὰστρα-φοῦν, ἀλλὰ σὺ παραμένεις· ὅλοι θὰ παληώσουν σὰν ἔνδυμα, σὰν μανδύαν θὰ τοὺς τυλίξης καὶ θὰ ἀλλαγοῦν. Σὺ ὅμως εἶσαι ὁ ἴδιος καὶ τὰ ἔτη σου δὲν θὰ τελειώσουν. Σὲ ποιὸν δὲ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε ποτὲ ὁ Θεός, Κάθησε εἰς τὰ δεξιὰ μου, ἕως ὅτου κάνω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν σου; Δὲν εἶναι ὅλοι πνεύματα ποὺ ὑπηρετοῦν καὶ ἀποστέλλονται δι' ὑπηρεσίαν χάριν ἐκείνων, ποὺ μέλλουν νὰ κληρονομήσουν σωτηρίαν;

Διὰ τοῦτο πρέπει ἐμεῖς νὰ προσέχωμεν περισσότερο εἰς ὅσα ἀκούσαμε, μὴ τυχὸν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' αὐτά. Διότι, ἐὰν ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος ἐκηρύχθηκε δι' ἀγγέλων, εἶχε κῦρος καὶ κάθε παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβε δικαίαν ἀνταπόδοσιν, πῶς θὰ ξεφύγωμεν ἐμεῖς, ἐὰν δείξωμεν ἀμέλειαν διὰ μίαν τόσον μεγάλην σωτηρίαν; Ἡ σωτηρία αὕτη ἄρχισε νὰ κηρύττεται ἀπὸ τὸν Κύριον, ἔπειτα μᾶς ἐβεβαιώθηκε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν ἀκουσαν.